

792.7

Népszabadság

244

A Maxim a tanyánk?

Forog, emelkedik

Nem vagyok ugyan Luxemburg grófja, egyszerű budapesti állampolgár vagyok, mégis tanyázhatnék már a Maximban. Amint az újságok régen beharangozták: a Pannónia Szálloda és Vendéglátóipari Vállalat elhatározta, hogy megépíti Közép-Európa egyik, de mindenesetre az ország legnagyobb és legkorszerűbb éjszakai szórakozóhelyét. Költséget és beruházási hitelt nem kímélve, az elhatározást ezúttal tett követte. Ha nem is az eredetileg elképzelt időpontban (1971 december, az Emke Szállóval egyidőben), nem is a már kitűzött napon (1972. október 4.), de végül is 1972. október 24-én (vagyis a múlt hét keddjén) megnyílt az Akácfa utcában a Maxim Varieté.

Húszmillió forintba került. Szép pénz, de szép a helyiség is. Ráadásul forog és emelkedik a parkett, elektronikával működnek (bár még nem tökéletesen) a fényszórók, amelyeket ennyi pénzért már fényorgonáknak lehet nevezni, s a helyiség valóban világvárosi. Akárcsak a neve, amelyet nem a Lehár-operett közismert dallamából kerestek, hanem más európai világvárosok közismert mulatónevei közül választottak. A szempont az volt, hogy a mulató nevét a külföldiek könnyen meg tudják jegyezni. Párizsban is van Maxim, Bécsben is van, másutt is van, miért ne legyen Budapesten is?

Mert ez az éjszakai szórakozóhely bevalótlan a külföldiek számára épült. Budapest ugyan a dolgozók hazájának dolgozó fővárosa, de természetesen gondolnia kell azokra is, akik ide látogatóba, meg pihenni jönnek, s inkább — vendégszokás szerint — tovább szeretnének aludni, éjszaka pedig fennmaradni. Az egész világon korán kelnek az emberek, s este korán fekszenek, mert alaposan elfáradtak. A lakókat a vendégek töltik meg, no meg azok, akik üzleti ügyekből, hivatali kötelességből — meg költségen — kísérik ezeket a vendégeket. Na a külföld előtti elvtelesen hajbókolás, ha a vendégek szokásait tudomásul vesszük, s nyitunk egy mulatót, amely természetesen be is hozza majd az árát.

Lépcsőzetes lokálkezdés

Persze a Maximból nem záratnak ki a belsőidiek sem. S mert éjfélutján kezdődő műsorra nemigen szánja rá magát munkából élő budapesti ember, a Maxim megnyitásokkor máris bevezette a lépcsőzetes lokálkezdést, valamint a progresszív árakat.

Naponta két előadást tartanak. A nagyérdemű előtt először este nyolckor tárnak fel a Maxim telijű kapui (Lufthansa-hirdetéssel, de a leggyorsabbnak és a legolcsóbbnak ez a szinte semmibe sem kerülő beszerzési forma mutatkozott), s mindössze hatvan forintért megtekinthető a műsor, s még elfogyasztható egy kávé és egy pohár pezsgő is. A még nagyérdeműbb közönség, amelynek 11-től prezentálják ugyanazt az attrakciót, már hetvenöt forint belépőt fizet, s ha kávézni és pezsgőzni akar, akkor fizet, mint egy Lehár-operettbeli katonatiszt. Igaz viszont, hogy ez a nagyérdemű nagyérdemű maradhat kivilágos virradatig, vagyis hajnali négyig, a zárórától, míg a „gyerekelőadás” közönségének fél tizenegyre el kell hagynia a termet. Nekem azonban nem ez fáj, mert én olyan gyerek vagyok, aki rendszerint már este tízkor elálmosodik, igaz, általában nem a Maxim, hanem a család műsorától.

Jóllehet valószínűleg szükség volt az új éjszakai szórakozóhelyre, egyre kevésbé van szükség éjszakai szórakozóhelyekre. Ezelőtt három esztendővel, amikor utoljára jártam idegenként a pesti éjszakában, huszonkét műsoros éjszakai szórakozóhelyet számoltam össze, most viszont csak éppen a felét, tizenegyet. Állítólag ennyi is csak azért van, hogy a labdarúgó-válogatott minden tagja úgy tudjon elmenni éjszaka, hogy ne találkozzon olyannal, akit nem szívesen lát. A tizenegy éjszakai szórakozóhelyen bizony kivétel nélkül nagyon zsenye, vagy inkább avított a műsor. Egyetlen igazán neves énekest, táncost, ilyesfajta szórakozóhelyre való artistaszámot nem lehet látni. Nincs könnyebb téma újságitó számára, mint hogy végiglátogasson néhány ilyen zenés izét, s aztán mennydörögve megírja a lapjában: miket művel a vendéglátóipar, miket művelnek a művészek, s általában mit kap a közönség a pénzért. Jó lenne viszont, ha egyszer valaki végig is gondolná: vajon miért ilyen nívtalan a pesti éjszaka?

Nappal bizony az éjjel mosolygó, táncoló, ugrabugráló énekesek és táncosnők

nem vidám emberek. Igaz, nem kötelező énekesnek vagy táncosnőnek menni, hiszen a gyárak hirdetnek segédmunkás-felvételt, szövőnőket és takarítónőket is keresnek, de azért ez meglehetősen cinikus megközelítése lehetne a témának. Az illetékes (vagy éppen az a baj, hogy nincs illetékes?) hivatalok ugyanis a tisztos polgárok körében valamikor szokásos megvetéssel kezelik az éjszakai embereket. Van ugyan maximális gázi (száznegyvenöt forint), de nincs minimális létbiztonság sem. Esetről esetre szerződtek a műsora, nincs munkaviszony, nincs szabadság, senki nem tudhatja, hogy a jövő hónapban kereshet-e. (Ennek, valamint a ruha- és taxiköltségeknek figyelembevételével számoljuk a gázsikat!) Viszont mindenki tudja, hogy ilyen keveset ebben a szakmában csak Magyarországon keresnek. Némi túlzással azt állíthatjuk: aki komoly ember és a pesti éjszakában fellép, inkább azért teszi, mert hátha betéved fellépése idején egy külföldi impresszárió, s elébe teszi a szerződési ajánlatot,

szokásos árakhoz képest épphogy megfizethető belépődíjakkal is hatalmas terhet jelent. A Maxim a számítások szerint csak akkor lehet üzlet, ha legalább háromnegyed részig megtelik minden nap mindkét előadáson. De vajon a kezdeti idők érthető érdeklődése után megtelik-e majd ennyire? Ha lenne nagy attrakció, az természetesen vonzaná az embereket. A baj csak az, hogy egy igazán nagy attrakció önmagában belekezdülne öt-tíz ezer forintba naponta, s ráadásul még nem is forintban kellene fizetni. A dolog persze, mint annyi más, idővel bizonyára kialakul. S ha már annyi mindenben kell vámnunk arra, hogy elérjük a valóban világvárosi nívtól, a Maxim műsorát illetően tényleg türelemmel lehetünk.

Annál is inkább, mert a műsor gondoskodik róla, hogy ne hevüljünk fel a kelleténél jobban. Az olvasó bizonyára kíváncsi, hogy van-e a műsorból olyan szám. Nincs. A hölgyek körülbelül úgy jelennek meg, mintha a nyári Balatonparton látnánk őket. Az igaz persze,

(Mészáros András rajza.)

és akkor mehet Bulgáriába, Jugoszláviába, Csehszlovákiába vagy máshová, jó gázsikért. Igaz, hogy aztán egy ilyen kicsikart szerződéshez állami pecsét szükséges, de ezt könnyű megszerezni.

Az ügy vége az, hogy a szakmában a legjobbak rendszerint külföldön lépnek fel, itthon bizony ritkán látható a java. S az itthon látható sztárok nem hajlandók fellépni a vendéglátóiparban. A legnépszerűbb táncdalénekesek inkább hahniznak vidéken, ahol előadásoként a vendéglátóipari honorárium kétszeresét kapják, s ráadásul egy nap három előadást is meg lehet csinálni.

Nem látható másutt

A Maxim műsora nem rossz, de nem is igazán jó. Nem lehetnek ugyanis a műsor vásárlásánál olyan nagyvonalúak, mint a helyiség építésénél voltak. Igaz, itt jóval nagyobb gázsikat fizetnek, mint más éjszakai szórakozóhelyeken, ezzel azonban tulajdonképpen csak annyit érhetnek el, hogy aki a Maximban látható, ugyanabban az időben nem látható másutt, hiszen az éjszakai szórakozóhelyek megjelése végül is a pendulizásra épül. A közepesnél valamivel jobb csehszlovák és NDK-beli táncosok, énekesek és artisták jöttek el ezért a pénzüért, valamint egy családost ököző francia énekesnő, a szlávos nevű Nadja Vasil.

Nem volt hajlandó például a Maximhoz szerződni a nyitó műsorra sem egyetlen ismert magyar énekes. A táncdalfesztiválok hősei különböző indoklással tértek ki az öt-hatszáz forintos gázsival kecsegtető ajánlat elől. Volt, aki azt mondta, hogy ő már éjfél után álmos, volt, aki kijelentette, aki progresszívan adózik, annak év vége felé már nem érdemes énekelnie, volt, aki közölte, hogy igazi művész nem hajlandó elmenni a vendéglátóiparhoz. A vendéglátóiparban viszont azt mondják, hogy a legtöbb ismert énekes félelemből mondott nemet: nem mer közvetlenül szembenézni egy olyan igényes közönséggel, amelyen a Maximba várható, mert ha itt megbukik, nem arat nagy sikert, akkor oda az a nábusz, amit kikönyökölt magának.

Szép nő nem táncosnő?

A Maxim műsora naponként minden esetben tízezer forintba kerül. Túlzás lenne egy 200 vendéget befogadó variété kedvéért megváltogatni az ár-és bérrendszert, így hát jobb híján tudomásul kell venni: igazán világvárosi műsorról szó sem lehet, hiszen ez a napi tízezer forintos műsorrezsi, a nálunk

hogy ezúttal sikerült olyan táncosnőket összeválogatni, akik valóban csinosak, az igaz viszont, hogy nem táncosnőknek, hanem segédszínészeknek alkalmazták őket. Befejeződött ugyanis a táncosnők és a táncosok körében az engedélyek felülvizsgálata, s a bizottságokban állítólag túl sok volt a negyvenen felüli nő.

Nálam avatottabbak és felkészültebbek tanulmányozták már a női szépséget, ennek anatómiájához csak annyit fűzhetek hozzá, hogy igazán szép nőnek, úgy látszik, soha nem sikerül Magyarországon igazán jól megtanulnia táncolni. Vagy nem érdemes? Mindenesetre sikerült magyar módra megtalálni a megoldást, s egyben befogni a kritikások száját is: annyit háborogtak a kollégák azon, hogy egyetlen magyar mulatóhelyen sem tudják a tánckar tagjai egyformán emelni a lábukat, hogy ezúttal olyan koreográfiát csináltak nekik, amely már nem is igényli az ilyen kísérleteket.

Különbön nagyon igaz van a rendezőnek: minek mozogjanak a lányok, ha nehezükre esik, amikor mozog velük a parkett, automatikusan vezérelve, s azt a kis villanyszámoló-többletet már kibírja a Maxim. Egyébként pedig a tánckarokra is áll, ami a műsorokra: az rendben van, hogy feltételekhez szabják, ki léphet fel táncosnőként, de ha egyszer szükség van az éjszakai szórakozóhelyeken tánckarokra, akkor talán azt is ki kellene találni, hogy kikből és hogyan lehet táncosnő.

Párba] nélküli

Azért tulajdonképpen nem éreztem rosszul magam a Maximban, egyszerűen meg bizonyára el is látogatok oda, bár alig hiszem, hogy a Maxim lesz a tanyám. Ma más időköt élünk, mint hajdanán, amikor a hírlapírók ilyen éjszakai szórakozóhelyen tanyáztak, néhány más hasonló bohémval együtt. Állítólag egyikük, dr. Guthi Soma, egyszerre ügyvéd és hírlapíró, amikor egyszer kifizette a számláját, a százas bankót dedikálta is ekképpen: „Örök emlékezetül — dr. Guthi Soma”. A százas aztán megkezdte vándorútját az akkori közgazdasági körülmények között, s elkerült egy tánc- és illetlanár feleségének retiküljébe. Szegény Guthi Somának párba]oznia kellett az ügyben, nem beszélve arról, mit kapott az asszony a férjétől.

En a Maximban egy ötszázassal fizetem. Dedikáció nélküli. Természetesen ez a bankó is belekerül a közgazdasági élet vérkeringésébe. De akármilyen retikülben köt is ki, én nem párba]ozom.

PINTÉR ISTVÁN